

Toni Roca

Ha après del món del cine. “Molt però molt” diu soviètic, en especial quan la conversa (conversa oberta a l’hora del cafè, tot just abans de la migdiada) tracta de temes cinematogràfics, que no és sempre, que no és sempre. “Per exemple” —són les seves paraules— “de l’adulteri diguem que clar, obert, sense crispacions apenes, vaig poder prendre nota i la lliçó oportuna a través de *Jules et Jim*, que és una cinta, diguin el que diguin, sobre l’adulteri...bé, sobre l’adulteri i altres coses, és clar. Després, després del film, vull dir, en tenir ocasió ho vaig posar en pràctica i la cosa va sortir d’allò més bé i tot gràcies a la pel·lícula de Truffaut. Si, *Jules et Jim*, una pel·lícula didàctica i pedagògica...”. Així l’home, aquest home, entén i vol comprendre la vida. La vida des del mirall que li proporciona les successives imatges filmiques que al llarg del temps, al llarg de la vida, ha pogut captar. “No és pas una filosofia de la vida, que això només ho diuen els pedants o el idiotes, que en realitat són la mateixa cosa, és una manera de veure les coses”. I com aquell que no diu ni fa la cosa, es gira d’espatlles i se’n van. És l’hora, l’hora màgica de la migdiada. “La migdiada, com l’amor perfecte, adequat, centrat i sensat, fou una derivació directa i absoluta d’Eric Romher. L’Eric Romher de *L’amour après le midi*. La situació és perfecta i és la següent; primer, fer l’amor, llavors, dinar, i dinar bé i de qualitat, després el llit, per al llit per a dormir

no per altra cosa, que quedi clar. Tot això, totes aquestes emocions, no serien possibles sense el cine, en aquest cas concret, sense el cine de Romher...”.

Un dia, un dia després de la tardor, pluja i vent al carrer, sentimentalitat oportuna al cor de tothom, va dir i va explicar que això tan utòpic, literari o tal vegada romàntic com morir per amor, matar per amor, assassinar per una pura i simple qüestió amorosa era una bajanada que no entrava en els seus càlculs. “Fins que la projecció, la primera projecció, de *Duelo al sol* em va tornar a un sentit únic de la realitat dura i vertadera, sense interferències ni falses interpretacions literàries o de caire psicoanalític. Aquella tòrrida, espectacular seqüència final, al desert cruel i violent entre Gregory Peck i Jennifer Jones fou més definitiu, “fou una revelació, una revelació vertadera, gairebé religiosa, metafísica que em portà més enllà de tot, més enllà de qualsevol és terrible, però d’una bellesa incomparable. ¿L’estètica de la mort després de l’amor?. No ho sé, en tot cas no importa ni m’importa. Una escena extraordinària. Una altra lliçó de vida gràcies al cinematògraf...”. De tota manera reconeixia que malgrat les diverses visions d’un films tan encisador com *Los paraguas de Cherburgo*, no va aprendre res de res sobre i a l’entorn de fenòmens meteorològics, a hores d’ara mateix no sap quan pot o no pot ploure, encara que posi la mirada fixa al cel, “he d’esperar sempre, l’arribada a la meua vida dels experts en la matèria, això

no vol dir, ni molt menys, que caldria rebaixar les qualitats de *Los paraguas de Cherburgo*, al contrari, més de trenta anys després em sembla una pel·lícula generosa, clara i lluminosa, un film perfecte...”.

Un home sens dubte singular i original. I a la vegada plural i multiespectacular, que no deixava mai de despertar tota mena d’impressions i d’opinions contràries i diverses entre la nombrosa parròquia de la ciutat molt interessada sempre pel que fa als fenòmens projectats al voltant del món del cine. Dins aquesta marxa de negatives influències l’home, aquest estrany home de cine que a la vegada vol ser home expert en la vida, reconeix que mai havia tingut por a volar, agafar l’avió era una cosa simple, rutinària al fet quotidià a l’hora d’anar d’un lloc a l’altre. Però un dia, un mal dia, va llenegar de forma estrepitosa quan sense voler, almenys ell ho conta així però es dubte d’aquesta versió dels fets, va veure a un desolat, desèrtic cine de províncies la pel·lícula *Aeropuerto* on es desenvolupen tota mena de catàstrofes a bord d’un avió. “Mai més he tornat a volar. Per sortir de l’illa, vaixell, en terra, a la península cotxe, tren...o a peu així un fa salut, ¿veritat? avió mai de la vida i d’això fa molts, molts anys...”.

El que passa, en definitiva, és que els homes (i les dones) del cinema són éssers extraordinàriament estranys, confusos i una mica ombrívols. Però amables. I simpàtics... ■

Jules et Jim.

